

אמרי שפר "רד"

מתוך "ליקוטי שמדאל"

מלקט ועורך" ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אם האב והאם אינם מסוגלים למלא את תפקיד חינוך ילדיהם, זוהי רעה חולה (זה באמת אסון) הן להורים והן לילדים... [רבי שמשון רפאל הירש].

אם ישנה סטייה קלה אצל ההורים בהתייחסות לדברים רוחניים, יש לזה השפעה אצל הבנים, וככל שירבו הדורות, הסטייה תגדל, עד כדי דברים נוראים. בחטא המרגלים כפי שחז"ל למדונו "מעשה אבות סימן לבנים", והדבר אמור לטוב ולמוטב. לפי הסימנים הקטנים שהאבות מראים לבניהם כך מתבצעים מעשים גדולים אצל הבנים. לפי יראת השמים והדקדוק במצוות של האבות, כך יש השפעה גדולה ועצומה לבניהם אחריהם ולהמשך הדורות.

אמר דוד המלך: "לכו בנים שמעו לי יראת ה' אלמדכם", שהישועה שזוכה לה האדם כשהוא בא אל הצדיק או כשיושב בבית המדרש ומתעלה ברוחניות, שתישאר בו גם כשהוא בבחינת "לכו", היינו שיצא מבית המדרש או מבית הצדיק. שהרושם הזה יביא לאדם חיזוק לאורך זמן. ומשום כך קבע פסוק זה הגר"מ שפירא זצ"ל בפתח ישיבתו - ישיבת "חכמי לובלין".

אני מאמין שהבדידות צופנת בחובה אפשרויות רוחניות. אנו יכולים להשתמש בה להעמקת הרוחניות שלנו. אנו יכולים לקרוא בספר תהילים, ולשוב ולפגוש שירה דתית שהיא מן הכבירות שנכתבו בעולם. אנו יכולים לחצוב את תפילותינו ממעמקים חדשים שאנו מוצאים בליבנו. ואנו יכולים למצוא נחמה בסיפוריהם של משה ושל אחרים, שידעו רגעי ייאוש אבל יצאו מהם ונפשם על העליונה, ואמונתם מחוזקת מתוקף מפגשם המטלטל עם הא-לוהי. דווקא כשאנו מרגישים בודדים אנו מגלים כמה איננו בודדים, "כי אתה עמדי." (הרב לורד יונתן זקס)

"אספה לי שבעים איש" (במדבר יא, טז). כנגד שבעים ימים טובים שנתן להם הקב"ה, ואלו הם: שבעת ימי הפסח, ושמונת ימי החג (סוכות), וראש השנה ויום הכיפורים, ועצרת, וחמישים ושתיים שבתות. (ילקוט שמעוני)

את בני האדם יש לקבל כמו שהם או להניח להם.

אתה מחפש יותר מדי: עקב חיפוש מוגזם, אין לך זמן למצוא.

"בְּהֶעֱלֵתְךָ אֶת הַנִּירְתָּ אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנִּירוֹת" (במדבר ח' ב'), וכבר ידוע שהמילה "נר" מרמזת על נשמת האדם כפי שנאמר "נִיר ה' נְשַׁמַּת אָדָם" (משלי כ' כ"ז), ועל פי זה פירוש הפסוק הוא כך: בְּהֶעֱלֵתְךָ אֶת הַנִּירְתָּ - אפילו בזמן העלייה הרוחנית של נשמת האדם בסולם התורה והמצוות, עליו להקפיד ש... אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנִּירוֹת - כשם שששת הנרות פנו לכיוון הנר האמצעי - והנר האמצעי פנה לכיוון השכינה (כלי יקר ח' ב'), כך עלייתו הרוחנית של האדם חייבת להיות מרוסנת וכנועה וכפופה לצד השכינה, ואין לאדם רשות לנתב את עלייתו איך שבא לו ולעשות את הישר בעיניו, אלא עליו לנהוג על פי דעת תורה בלבד. להתעלות כשזה אפשרי, ולעשות ברקס לעלייה אם כך רצון ה'.

ביאר הרב מבריסק זצ"ל, שע"ז ניתן כח וטבע בבריאה שבכל המצבים והסכנות, הרעשים והמהומות שיהיו בעולם בכל עת ושעה בכל דור ודור, יהיה את הכח והאפשרות לעסוק בתורה, במנוחת ושלוות הנפש כמאז (כמעמד קבלת התורה בהר סיני). ובכל עת ובכל דור יש המפריעים שלו, אבל אנחנו צריכים להשאר במנוחת הנפש, ולעסוק בתורה בצלילות הדעת.

בעוד ש"אדם קרוב אצל עצמו", "נוגע בדבר" ורואה את הבעיה באופן רגשי, הרי שחברו יוכל להתבונן כצופה מן הצד ולתת עצה שכלית, נטולת אמוציות, ראויה, שקולה וחסרת פניות. וזאת, בתנאי שנדע להציג בפניו את הבעיה באופן נכון, שקוף ומדויק, ללא כל "נגיעה", והטיה (לא כמו שעשו המרגלים)...

בפרשתנו, פרשת בהעלותך, אנו למדים על ציווי הקב"ה למשה רבינו שיעשה שתי חצוצרות: "עשה לך שתי חצוצרות כסף". דרש על כך הרה"ק ה'צמח צדק' ז"ע מליובאוויטש: "שתי חצוצרות" – שתי חצאי צורה. האדם אינו אלא חצי צורה, ורק יחד עם הקב"ה, כשהוא מתדבק אליו ומתחבר עמו, דווקא אז נעשה לצורה שלימה.

בשעת שריפת החמץ נהגו ישראל לבער גם את נר הבדיקה. ומדוע? הרי הוא לא חמץ? מסביר הרבי מסערט ויז'ניץ זיע"א: החמץ כידוע רומז לעבירות ולחטאים שצריך לבערם מן העולם. ולכן מבערים גם את נר הבדיקה הרומז לאילו בולשים ומחפשים חטאים אצל יהודי. (מתוק מדבש! עלון 245, הרב ברוך בוקרה שליט"א)

בתורה, הופעתן הראשונה של המילים "לא טוב" היא במשפט "לא טוב היות האדם לבדו" (בראשית ב, יח).

בתחילה, הידיעה שיש לנו די למחר מביא עמה תחושת חירות. אך למעשה, תמיד נצטרך לעבוד קשה יותר כדי לשמור על מה שצברנו. בסופו של דבר, אנחנו מוכרים את ההווה ... תמורת תקוות העתיד.

דבר ראשון על כולנו לדעת שאנחנו ביד השם. מדברים על זה תמיד אבל לא חשים. כעת כשכולם ראו איך באמצעות הכלומניק הזה, חיידק קורונה זעיר, הקב"ה השתלט על כל העולם וכל העולם היה צריך להיכנע ולשנות סדרי עולם, ראינו במוחשיות שאנחנו ביד השם. תמיד מדברים ויודעים אבל הדברים הרי לבושים לבוש של טבע ולא כל כך חשים, התופעה הזו של הקורונה הייתה באופן הזוי, לא טבעי, עולם שלם נלכד תחת חיידק קטן. (מין ראש הישיבה הגרב"מ אזרחי שליט"א)

דרש ר' שמלאי, בדרשה המובאת בתלמוד הבבלי (סוטה יד ע"א): "תורה – תחילתה גמילות חסדים, וסופה גמילות חסדים. תחילתה גמילות חסדים, דכתיב: 'ויעש יי אלוהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם' (בראשית ג, כא), וסופה גמילות חסדים, דכתיב: 'ויקבור אותו בגיא' " (דברים לד, ו).

האדמו"ר בעל ה'ברכת אברהם' מסלונים זיע"א (נלב"ע י"א סיון תשמ"א), היה רגיל לומר "זכור ושמור" – זכור – בשלושת הימים שלפני השבת, בהם עלינו לזכור מהשבת המתקרבת ולהתכונן לקבל פניה כראוי. שמור בשלושת הימים שאחרי השבת, שאז צריך לשמור ולנצור את מה שקיבלו מהארץ השבת.

האדם חייב לנסות כל העת את הבלתי אפשרי כדי שיווצר האפשרי.

האדם שיתבונן בזכותו להיות בן מלך, אדם שיבין מה הפירוש אתה בחרתנו מכל העמים, אדם שיפנים שהקב"ה רוממנו מכל לשון, שהקב"ה אוהב אותנו, אז כל התייחסותו ורגשותיו לכל הקדושה ולכל מערכת התורה והמצוות תהיה שונה ואחרת. (הרב פנחס ברייער שליט"א)

האותיות "יתמו" והאותיות "ימתו" הם אותם אותיות! וכך אומר לנו הקב"ה: "במדבר, לשון דיבור, בדיבוריו יכול האדם להיות "יתמו" - תמים עם ה', בדיבורי תורה ותפילה וקדושה, אבל "ושם ימתו" - בדיבור אחד קטן - ולא נכון, יכול אדם לאבד את כל עולמו! ככתוב במשלי: "מוות והחיים ביד הלשון". (הרה"ק בעל האור המאיר מז'טומיר זי"ע)